

בובינו

סיציליה

היה היה פעם סוחר עשיר ולו בן אחד בשם בובינו. הבחור היה נבון וגילה רצון לרכוש ידע, ואבא שלח אותו למורה, כדי שילמד שפות. אחרי מספר שנים אצל המורה בובינו חזר הביתה. ערב אחד טייל בובינו עם אביו בגן, אבל הזרזירים בעצים עשו רעש כזה שהם לא יכלו לשוחח. אבא הסוחר כעס מאוד ואז אמר לו בובינו "אולי אסביר לך על מה מדברים הזרזירים?" הסוחר הביט על בנו בפליאה "איך תוכל להגיד על מה צועקים הזרזירים? האם אתה קוסם או מגיד עתידות?" לא, אינני מגיד עתידות ולא קוסם" ענה בובינו "אבל המורה שלי לימד אותי את שפת בעלי החיים." מה אתה אומר!" קרא הסוחר "הוא כנראה"

לא הבין את כוונתי. אני ביקשתי שילמד אותך שפות של בני אדם ולא של בעלי החיים." אל תכעס" ענה בובינו "המורה חשב שעדיף ללמוד קודם את שפת החיות, לפני שלומדים שפת בני אדם." בדרך הביתה הם פגשו כלב שלהם שנבח בזעם. מה קרה ליצור זה?" אמר הסוחר "מדוע הוא נובח עלי, כשהוא הרי מכיר אותי היטב?" תרצה שאגיד לך מה הוא אומר?" שאל בובינו. עזוב אותי עם שטויות אלה!" קרא הסוחר ברוגז, "בזבזתי כסף על לימודיך!" הם התיישבו לארוחת ערב ושמעו צפרדעים מבריכה שכנה מקרקרות בקול רם, כפי שעוד לא קרקרו עד היום. הרעש הרגיז את הסוחר והוא קרא "זה בלתי נסבל. זו הטיפה האחרונה לאכזבה ושלי." ואולי אספר לך מה הן אומרות?" אמר בובינו. אתה שתוק עם ההסברים שלך" קרא הסוחר "לך למיטה ועל תראה לי יותר את פרצופך!"

כעס ואכזבה, כי אחרי כל שנות לימודיך לא למדת אלא את שפת בעלי החיים. הוא ציפה ממך דבר שונה לגמרי, ולכן החליט להמית אותך."

אז תהרגו אותי מיד" קרא בובינו "למה" לחכות?"

אינני מסוגל לעשות את הדבר" ענה המשרת" "ואני חושב על דרך כלשהי להציל אותך. הנה למזלנו הכלב שלך בא איתנו. אנו נהרוג אותו ונביא את לבו לאביך. הוא יאמין שזה לבך, ובינתיים תוכל להימלט."

כאשר הגיעו למקום החשוך ביותר שביער, בובינו יצא מהכרכרה, נפרד מהמשרתים והמשיך את דרכו ברגל.

הוא הלך יום שלם ובערב הגיע לביתם של רועים. שם דפק בדלת וביקש מחסה ללילה. הרועים ראו נער נאה ומנומס, הזמינו אותו פנימה, ושיתפו בארוחתם.

בזמן שאכלו, כלבים בחצר התחילו לנבוח. בובינו ניגש לחלון, המתין רגע, ואחר כך אמר "שלחו את נשותיכם ובנותיכם למיטות מיד."

בובינו נשכב במיטה וישן חזק. אך אביו, שלא יכול היה לסבול את אכזבתו מבזבוז כסף על לימודי בנו, היה מרוגז כל כך שקרא לשני משרתים ונתן להם הוראות לביצוע למחרת. בבוקר אחד המשרתים העיר את בובינו ואמר לו להיכנס לכרכרה שהמתינה לפני הבית. הוא עצמו התיישב ליד בובינו, כשהמשרת השני מלווה אותם ברכיבה. בובינו לא הבין לאן הם נוסעים ומה אמורים לעשות איתו, אבל שם לב, כי המשרת שליידו נראה עצוב מאוד ועיניו מלאות דמעות.

מדוע אתה עצוב כל כך?" שאל בובינו "ולאן אתם לוקחים אותי?"

נערי האומלל" ענה המשרת "נאמר לנו" להמית אותך, ומה עוד יותר גרוע, שאביך הוא זה שציווה לנו כך."

אבל מדוע?" קרא בובינו "מדוע הוא רוצה" שאמות? מה עשיתי לו, ולמה גרמתי שירצה במותי?"

לא גרמת לו כל רע" ענה המשרת "ולא עשית" כל מעשה נפשע. הוא כנראה השתגע מרוב

הצטיידו בנשק הטוב ביותר שתוכלו למצוא, כי בחצות כנופיית שודדים תתקוף את הבית." הרועים הופתעו מאוד וחשבו שהנער השתגע. "מאין תדע" שאלו "ששודדים רוצים להתקיף אותנו? מי אמר לך זאת?"

שמעתי זאת בנביחות הכלבים" ענה בובינו. "אני מבין את שפתם, ואילו לא הייתי כאן, הרי הכלבים היו מבזבזים את נביחתם ללא הועיל. מוטב שתעשו כפי שאמרתי, אם הנכם רוצים לשמור על חייכם ועל רכושכם."

הרועים הופתעו עוד ועוד אך בסוף החליטו לעשות כפי שיעץ בובינו. הם שלחו את הנשים לקומה העליונה ובעצמם התחמשו והמתינו אחרי גדר.

בדיוק בחצות הם שמעו צעדים מתקרבים, וכנופיית שודדים התגנבה בזהירות לבית. אך הרועים קפצו מהמסתור שלהם ובמכות של אלות גירשו אותם.

קשה להאמין כמה תודה שפכו הרועים על ראשו של בובינו, שאזהרתו הצילה אותם משוד. הם ביקשו שיישאר איתם ויתגורר

אצלם, אך הוא רצה לראות עולם רחב. הוא הודה להם על האירוח והמשיך בדרכו.

הוא הלך יום שלם ולקראת ערב הגיע לביתו של איכר. הוא עמד לפני הדלת ורצה לדפוק בה, כשפתאום שמע קרקור חזק של

צפרדעים שבתעלה הקרובה לבית.

בובינו התבונן וראה מראה מוזר. ארבע

צפרדעים זורקות זו לזו בקבוק קטן, תוך

קרקור חזק.

בובינו הקשיב כמה דקות ואחר כך דפק בדלת

בית האיכר. זה פתח לו והזמין אותו להיכנס

ולאכול עם המשפחה.

אחרי הארוחה האיכר סיפר לבובינו על הצרה

הגדולה שלו. הבת הבכורה חלתה והוא דאג

מאוד לשלומה. לפני זמן קצר עבר בקרבת

ביתם רופא מלומד, והבטיח לשלוח להם

תרופה שיכולה להבריא את הבת. אלא

שהמשרת, שאיתו שלח הרופא את התרופה,

איבד אותה בדרך, והיום כנראה אין לנערה

כל סיכוי לחיות.

ואז בובינו סיפר לאבא של הנערה על

הבקבוק הקטן שהצפרדעים שיחקו בו, והוא בטוח כי זו התרופה שהרופא שלח להם, כי כך הבין מדבריהן של הצפרדעים. האיכר שאל כיצד בובינו יכול להיות בטוח בכך ובובינו הסביר שהוא מבין את שפת בעלי החיים והבין מה אמרו הצפרדעים, כאשר שיחקו בבקבוק.

האיכר מצא את הבקבוק בתעלה, נתן את התרופה לבתו, וכבר למחרת היא הרגישה הרבה יותר טוב.

אבא מאושר לא ידע איך לפצות את בובינו, אך זה לא רצה לקחת כלום, אלא נפרד מהמשפחה והמשיך בדרכו.

יום אחד ראה בובינו שני אנשים ששכבו בצל העץ, כדי לנוח. גם הוא היה עייף ולכן נשכב בקרבתם וכעבור זמן מה שלושתם התחילו לשוחח. בובינו שאל לאן הם הולכים, והם סיפרו לו שהולכים לעיר הסמוכה, שם התושבים יבחרו היום ראש עיר חדש.

בזמן ששוחחו, זרזירים אחדים התיישבו על ענף העץ מעליהם. בובינו שתק והקשיב

לצפצוף שלהם. אחרי כמה דקות אמר "יודעים אתם מה שמעתי מהזרזירים? הם אומרים שהיום אחד משלושתנו יבחר לראש העיר." האנשים לא אמרו מילה, אלא רק הביטו זה בזה. כעבור כמה דקות ראו שבובינו נרדם, קמו ומיהרו לעיר, שם עמדה להתקיים בחירתו של ראש עיר חדש.

קהל גדול התאסף על כיכר העיר והמתינו לרגע הבחירה. נוהג היה בעיר שמשחררים עיט מכלוב, וזה שעל כתפו יתיישב העיט, יהיה לראש העיר.

כולם המתינו, ובסוף הגיעה השעה היעודה. העיט שוחרר ועיניים של כולם עקבו אחריו. אך העיט עשה סיבוב מעל ראשי כל הציבור ועף ישר אל האדם הזר שנכנס לעיר באותו רגע. היה זה בובינו, שהתעורר אחרי שחבריו עזבו אותו, והוא הלך בעקבותיהם.

כולם שמחו והכריזו כי בובינו הוא ראש העיר החדש שלהם. הם הובילו אותו לבית מפואר שמאז היה לביתו. ושם הוא חי באושר, שולט בתבונה ובצדק באנשי העיר.

